

Scott Hahn

Običajno delo, neobičajna milost

Moje duhovno potovanje v Opus Dei

PRIVEZ

KAZALO

1. POGLAVJE	Oseben uvod • 9
2. POGLAVJE	Skrivnost Opus Dei • 21
3. POGLAVJE	Katoliška delovna etika • 33
4. POGLAVJE	Delo in Cerkev • 45
5. POGLAVJE	Delo in čaščenje: načrt življenja • 57
6. POGLAVJE	Meriti visoko • 69
7. POGLAVJE	Prijateljstvo in zaupnost • 83
8. POGLAVJE	Sekularnost in sekularizem • 91
9. POGLAVJE	Spolnost in daritev • 101
10. POGLAVJE	Nazareška delavnica: enotnost življenja • 111
11. POGLAVJE	Delavna mati • 119
12. POGLAVJE	Malo več romantike • 123
DODATEK 1	Sv. Jožefmarija in Sveto pismo • 129
DODATEK 2	Nekatere molitve sv. Jožefmarija • 145
	Viri • 149
	Opombe • 151

1. POGLAVJE

Oseben uvod

Naj bodo tvoja dejanja in besede takšne,
da bodo vsi, ko te bodo videli ali slišali,
rekli: ta prebira življenje Jezusa Kristusa.

—POT, ŠT. 2

Nisem bil še pravi katoličan. Bal sem se to postati.

Kot prezbiterijanski pastor sem šel na podaljšan študijski dopust, saj sem potreboval čas za učenje, molitev in premišljevanje. Skozi leta – kljub svoji utrjeni kalvinistični in evangeličanski formaciji – sem počasi prebiral svojo pot v katoliški način razmišljanja. Podrobneje kot sem študiral Sveto pismo, teologijo in zgodovino – in bolj kot sem molil – bolj privlačno je postajalo katolištvo.

Toda izkušnjo katolištva sem doživljal samo skozi knjige. Po najstništvu sem skoraj vsa leta preživel v okoljih, ki so bila pretežno (in goreče) protestantska – sprva kot študent na majhnem, zasebnem kolidžu, nato v uglednem evangeličanskem semenišču in kasneje kot pastor in učitelj v nekaterih manjših cerkvah in šolah. Na vseh teh mestih sem stopil v stik s pristnim občestvom, navdihujočim vodenjem in strastnim čaščenjem.

Na drugi strani pa je bila moja kratka izkušnja z ljudmi, ki so se imeli za katoličane – izven knjig – vse prej kot

navdihujoča. Ta izhaja predvsem iz mojih najstniških let, od otrok, ki so bili ravno takšni prestopniki kot jaz, preden sem sprejel Jezusa kot Odrešenika.

Odrasel sem in se začel soočati s krizo. Bil sem pobožen protestant in posvečen pastor, ki so se mu zdeli argumenti katoličanov nadvse privlačni in prepričljivi. Tako sem s težavo izbiral med vsem tem, kar sem imel rad v svoji protestantski preteklosti, in tem, kar sem začel razumeti o katoliški veri. Pri evangeličanih, ki sem jih poznal, sem odkril globoko pobožnost do Jezusa Kristusa ... ponižno mirnost pri molitvi ... osupljivo delavnost ... vnemo za kristjanizacijo kulture ... in izjemno zanimanje za Sveto pismo. Zadnja vrlina mi je bila kot pridigarju, oznanjevalcu božje besede in mlademu bibličnemu teologu še posebnega pomena. Toda v katoliškem nauku sem odkril sijajno skladnost, verodostojnost in moč.

Do krize me je pripeljalo prav Sveto pismo. Sprva sem želel razumeti »zavezo teologijo« prvih protestantskih reformatorjev. Raziskovanje me je vodilo do odkritja, da sta bila Jean Calvin in Martin Luther v svojih naukih veliko bolj »katoliška« od svojih sodobnih naslednikov. Calvin in Luther sta me pripeljala do različnih odlomkov Svetega pisma, ki se nanašajo na zakramente, cerkveno hierarhijo in avtoriteto, celo mariologijo – a kar je enako pomembno, pripeljala sta me do cerkvenih očetov, najzgodnejših razlagalcev Svetega pisma. Ravno na tem mestu, v delih cerkvenih očetov, sem naletel na cerkev, ki sem jo lahko prepoznal zgolj kot katoliško. Bila je liturgična, hierarhična in zakramentalna. Bila je Katoliška, a je kljub temu zajemala vse, kar sem vzljubil pri

tradiciji reformacije: globoko pobožnost do Jezusa, spontano življenje molitve, vnemo za preoblikovanje kulture, in seveda, gorečo ljubezen do Svetega pisma.

Toda ta Cerkev mi je bila resnična samo v zaprašenih knjigah, ki sem jih bral. Želel sem vedeti, kje so navadni katoličani, ki takšno vero tudi živijo.

Očitno so me čakali v Milwaukeeju.

Stične točke

Za podiplomski študij teologije sem prišel na Univerzo Marquette z visokimi upi, a nizkimi pričakovanji. Toda kmalu sem naletel na milost za milostjo. Spoznal sem prijaznega in sijajnega duhovnika, ki se je bil z mano pripravljen pogovarjati o teologiji do jutranjih ur. Povedal mi je o svoji vzgoji, ki jo je doživljal v poljsko-ameriškem domu, kjer so domači drug drugega običajno pozdravljali s citati iz Svetega pisma. A rekel sem si, da ni navaden katoličan. Imel je namreč doktorat z univerze v Rimu, nekaj časa je kot uradnik delal v Vatikanu; in vsi so šepetali (upravičeno, kot se je izkazalo), da je na poti, da postane škof.

Nato sem začel spoznavati druge katoličane – eden je bil politični filozof, drugi zobozdravnik – ki so izkazali podobne vrline. Pri njiju me je najbolj navdušilo to, da sta s seboj v žepu nosila majhno Biblijo. Ob nenavadnih trenutkih dneva sem pogosto opazil v cerkvi, kako sedita in bereta Sveto pismo. Če sem ju prosil, da mi razložita kakšno točko nauka, pa sta knjižico izvlekla za rezervo. Mislim sem si: *To so ljudje, ki berejo življenje Jezusa Kristusa – in berejo ga do potankosti.*

Omenil sem svojemu prijatelju duhovniku, da sem srečal dva, ki vedno nosita Novo zavezo s seboj, in da izgleda, kot da jo resnično poznata.

Odgovoril mi je: »A, gotovo sta iz Opus Dei.«

Opus Dei. Znal sem dovolj latinščine, da sem vedel, da to pomeni *božje delo* ali *delo od Boga*. Ko sem zaslišal duhovnikove besede, se mi je Opus Dei nemudoma zazdel kot žarek – svetilnik, ki obljublja konec dolgemu potovanju in mi bežno razkriva kopno, o katerem sem bral samo v knjigah. Saj ne, da bi bilo premajhno, da bi ga opazil, ali da bi ga predstavljal le Opus Dei; Katoliška cerkev je namreč bolj prostrana od vsega, za kar me je moja veroizpoved pripravila. In bile so v Cerkvi takrat, kakor so zdaj, številne imenitne organizacije in gibanja, toda zaradi različnih razlogov je bil Opus Dei mesto, kjer sem se lahko začel čutiti kot doma.

Kateri so bili ti razlogi?

- Na prvem mestu je bila predanost njegovih članov do Sve-tega pisma.
- Na drugem topli ekumenizem. Opus Dei je prva katoliška organizacija, ki je k sodelovanju pri apostolskem delu povabila nekatoličane.
- Tretji razlog je bilo dejstvo, kako pokončno živijo njegovi člani.
- Četrty, kako običajna so bila njihova življenja. Ni šlo za teologe – bili so zobozdravniki, inženirji, novinarji – a so teologijo, ki se mi je zdela privlačna, živeli in o njej govorili.
- Peti, privzgojili so si plemenit cilj – predano delavnost.
- Šesti, bili so prijetno gostoljubni in se velikodušno posvetili mojim številnim vprašanjem.

- In sedmi, molili so. Vsak dan so našli čas za osebno molitev – iskren pogovor z Bogom. To jim je dalo vedrine, ki sem jo pri redkokom srečal.

S tem ko je moje prijateljstvo z možmi iz Opus Dei rastlo, sem začel vse bolj ceniti njihovo bogato biblično teologijo in duhovnost, ki sta bili v središču njihovega poklica. Ti sem vzel za svoji, že dolgo preden mi je Bog dal ta isti poklic – za res, celo preden me je Bog privedel k zakramentom Katoliške cerkve. Nemudoma sem spoznal njun neverjetni potencial, da prerodita ne samo moje življenje, temveč tudi življenje Kristusove Cerkve in življenje sveta. Ta knjiga govori o biblični teologiji in biblični duhovnosti Opus Dei.

Kako z Delom hitro opraviti

Moja najljubša definicija Opus Dei je tista, ki sem jo našel na hrbtni strani molitvene podobice iz sredine osemdesetih let. Opus Dei je »pot posvečevanja v poklicnem delu in izpolnjevanju običajnih kristjanovih dolžnosti«. Ne gre samo za način molitve, organizacijo znotraj Cerkve ali teološko šolo. Gre za *pot*. In ta je dovolj široka, da sprejme vsakogar, čigar dnevi so zapolnjeni s poštenim delom – z otroki doma, v tovarni ali pisarni, v rudnikih, na kmetiji ali bojišču. Pot je ravno tako dovolj široka, da sprejme raznolike načine molitve, teološke sloge ter metode. Bog nekatere ljudi kliče, da tej poti izročijo svoje življenje kot verniki Opus Dei, mnogi drugi pa od organizacije in knjig ustanovitelja sprejmejo duhovno vodstvo.

Na kratko povedano: Opus Dei je leta 1928 ustanovil mlad španski duhovnik, sv. Jožefmarija Escrivá de Balaguer. Že